

Inimene

ja

tema sugu.

Spetus loomulikult armastamisest, sünnitamise suguosadest, nende mõistlikust hoidmisest ja kasulikult tarvitamisest.

Kirjutanud Dr. J. F. Albrecht.

Tallinnas.

Trükitud M. Lõnnisoni kooliga.

1892.

Согласно отношенію Медицинскаго Департамента Министерства Внутреннихъ Дѣлъ отъ 30. Декабря 1891 г. за № 8483.

Дозволено цензурою. Дерптъ, 12-го Февраля 1892 г.

Печатано въ типографіи Г. Матизена въ Ревелѣ, 1892 г.
Никольская ул., д. № 23.

T ä h e n d u s:

See raamatulene on selleks otstarbeks wälja antud, et inimesed õpiksid oma õrnemaid ihu liikmeid tundma ja et nad mõistaksid endid niisuguste haiguste ning muude kahjulikkude juhtumiste eest hoida, mis sugu-osaltega mõistmata ümberkäimisest tuleb. Kes tubli maapealne kodanik tahab olla, peaks ometi teadma, mis tema st ja tema s sünnib, mill põhjusel see kõik nõnda läheb ja kuidas sellejarnased asjad tulewad ära toimetada, et õnnelik elu rifutud ei saaks. —

Nõnda siis, auusad teaduse himulised, lugege seda raamatut hoolikaste, pruukige teda õieti ja tehke tema tõsiste märguandmistele järele, küll siis rõemuga näete, et wäga mitmed turblitid pildid wähenewad ja haigused kaowad, milledest meie aegsed arstid palju kohutawaid ja häledaid nähtusi teawad jutustada.

Raamatu wäljaandja.

Gimene peatükk.

Üleüldised tähendused abielu ja tema rõemude kohta.

§ 1. See raamatukene kõneleb juures magamisest.

Et seda sõna mitte nõnda auu sees ei pieta, nagu asi on, tuleb meie aja kõlwatu=maist pruukidest, tuleb moraalliku tund=muste kohta wähenenud auukartusest, tuleb walgusest, mis nende saladuste üle on lau=tatud, mis õiete saladuseks piaksimad jääma.

Mõni terawa mõistusega lugeja mõiks ütelda, et ka mina selle raamatu läbi neid=sama saladusi awaldan, mis ma teis=tele süiks annan. Sellele kostan: asjale, mis juba awalikuks tehtud, piab ka awa=likult wastu astutama, muul kombel ei se see enam mõimalik. Saam piab lahti
IO. und ja puhastatud saama, kui teda paran=

dada tahetakse. Minu raamat ei räägi sellest ka mitte himusid äritavate uudisjuttude kombel, vaid ta seletab asja asjalikult ning õpetab, kuidas piab tegema ja ja kuidas mitte.

§ 2. Inimese sugu edasi sigitamine on abielu kõige esimene ja suurem eesmärk. Selle toimetuse juures tunneb ihu ütle mata lõbu. Lõbu tundmine pandi Looja poolest sellepärast inimesesse, et ta edasifigitamisele kihutatud saaks. Alma sellela kauks inimeste sugu wististe maa pealt ära.

§ 3. Himu kustutamine ei pia aga mitte pea asjaks olema, vaid selle otstarbe. Seda võib juba sellest tunda, et see himu möödaminew on, mitte alati kestaw ei ole, aga lugupidamine ja armastus inimese wastu, kellega seda toimetatakse, jääb.

§ 4. Mis võib tähtjam olla kui inimest luua mõimine, kes niisama kõrget õndsust piab maitsema, kui meie isegi; kes neid samasid elu rõemusid piab tundma, mis meile ise nii rikkalikult osaks saab, kui meie neid walida ja parajuses pruufida mõistame!

Et see himu üksnes edasifigitamiseks

on, et ta, kui loomuvastalisel wiisil waigistatud saab, ihule kahjuks tuleb, siis saagu kindlaste nõuiks wõetud, et seda mitte rohkem ei pruugita, kui just hädaste waja ning loomusest ette määratud on.

§ 5. Naeru wääriline oleks, kui inimene oma suguhimu ainult siis waigistada tahaks, kui selleläbi just sugu sigitatus saab. Tõle oleks ka see, kui keegi naise käima peal oleku aja ennast temast eemale hoiaks ning selle läbi oma termist rikuks.

Suur loomuse piltnik, kes kõik targaste sisse seadis, ei oleks ka seda iha mitte nii äritawaks ja tungiwaks teinud, kui ta nii-sugust tagasi hoidmist oleks nõuudnud. Waadake kewadel puude õite peale! Loomus on ülirikas; kui mitu sada puudist läheb kaduma, ilma et sealt wilja sigiks! Kas ei häwita üksainus härmatuse öö terwet puuwilja saaki, kas ei wiista torm tuhandeid puuwiljasid kasuta põrmu sisse? Kas ei langeks puud oma koorma all maha, kui loodus mitte ise selle peale ei oleks mõtelnud, et neid sellest kahjulisest üleliigsest koormast wabastada? — Walitseb Rooja kõiges loomuses, mikspärast piaks